

Pillantás a múltba: dédi tulipánjai

Először is hagy mutakozzam be: Csernyák Angelika vagyok. Számomra a kiskorom egyik legmeghatározóbb személyéről és történeteinkről fogok most mesélni.

2003 nyarán kezdődött minden, amikor anyukám elkezdett újra dolgozni. Még óvodába nem mehettem, hisz kicsi voltam, így hát dédnagymamám vigyázott rám. Nagyon sok éneket, mondókát, verset tanultam tőle és mire óvodába mentem már mindent tudtam.

Sokat mesélt nekem a gyermekkoráról, ami egyrészt rettentően más volt, mint a mostani gyerekek gyerekkora; másrészt sokkal érdekesebb és valamivel lehetséges, hogy még jobb is. Nem volt telefon, se internet, se táblagép. Dédnagymamám családja, szülei is összegyűltek a szomszédsággal megbeszélték az aznap történeteket, énekeltek, míg mi a mai fiatalság az internet rabjainvá váltunk. Így mennyi minden kimarad a gyerekkorunkból, amit ők átéltek. Ritka az, hogy elmenjünk akár futballozni, darabokat előadni vagy csak egyszerűen

beszélgeti. Nekik az volt a szórakozásuk, hogy összegyűltek az utca gyerekei kihajtották a legelőre a jószágokat, és míg vigyáztak rájuk addig ők fogócskáztak, énekeltek, játszottak, beszélgettek...

Szegények voltak, de a szeretet a szívükben a leggazdagabbá tette őket.

Játékaikat általában saját kezűleg készítették el. Kukoricacsuhéból babát, faragott kardot, nemezelt „ékszereket”, pálcika embereket. Homokvárat építettek, ha éppen nem kellett a házimunkába segíteniük. Költöttek verseket, játékokat találtak ki, használták a fantáziájukat.

Nagyon nehéz korszak volt abban az időben nekik, hisz még kisgyermekként kellett megélniük egy háborút. A mindennapos rettegés mellett, szembe kellett nézniük az éhezéssel is. De mindezek ellenére mégis kicsit irigykedve gondolok arra, hogy ennyi félelem, fájdalom ellenére mégis úgy emlegeti a múltat, hogy: „nagyon boldog gyermekkorom volt”. Vajon a mai világban hány gyermek tudja majd ezt elmondani az unokáinak, dédunokáinak? A mostani gyerekeknek mi jelenti a boldogságot? Az új telefon, laptop, márkás ruhák...?

Na de térjünk vissza a múltba kicsit még. Hisz még most is gyermekként, ugyan de már szép emlékekkel a szívemben tudok mesélni én is. Sose felejttem el, amikor megmutatta, hogyan készül a kedvenc étele, amire a nagymamája tanította meg. Segített, hogyan ültessem el a kis kezeimmel a tulipán hagymát. A tulipánok, azóta is a kedvenc virágaim és minden évben, tavasszal felöltöztetik dédnagymamám virágoskertjét.

Remélem, hogy majd egyszer továbbadhatom mindezt, amit dédnagymamámtól tanultam a gyerekeimnek, unokáimnak; és hogy az én virágoskertemet is gyönyörű tulipánok fogják díszíteni.